

DUG PJESME

A. Marius

Gospodine, vraćam Ti dug. Dao si mi riječ — i ja pjevam. Vraćam primljene talente. Ne zakopah ih u zemlju. Bilo bi Tebi mrsko. Udvostručih ih. (Više nisi tražio.) Hoću da se Ti veseliš. I kada sudiš.

U raspoloženju sam uplašena djeteta. Užasavam se. Ne znam točno čega. Strah se ne mjeri. Njegovo je korijenje najdublje. Bezdan dodiruje.

Ne reci da je to znak bliske smrti. Odgodi je, ako je ikako moguće, Bože.

Neću se zaustaviti. Opsjedat ću Te prošnjom, dok ne popustiš. Ne zaboravi da sam *Tvoj* pjesnik. Samo Ti i ja znamo kako si svečano ušao. Svetište je bilo kao i sva druga jutra, isti pokreti ljudi, isto izgovaranje molitve. Nečujno si prišao. Zaustavio si se nad jednom zanesenom dušom nadvijenom nad Tvojim Tijelom. Nije da pričest do tada nije bila ljepša: *Tvoj* pohod budio je Pjesmu.

Ti si me odabrao. Za svoju pjesmu, Bože. Vjerujem da si dugo pripremao taj čas. Vidio si uplakano dijete koje nije znalo što će sa svojom osjetljivošću. Kako će se od svojih tjeskoba razodjenuti.

Došao si, Gospodine. Uhvatio si me u zamku. Pjesmom si mi se suprotstavljao. Nije bila moja. Ti si je nadahnuo. Njome si mi odgovarao. Oboje smo bili — u pjesmi.

Tješi me činjenica: Božji pjesnik. To zvuči gordo. Oprosti, ako je pretenozno. Pjesnik mnogo može, mnogo sebi dopušta. Licentia poetica u neku ruku ograničava običnu ljudsku odgovornost. Pjesnici su djeca. A djeci se više dopušta, manje zamjera. I Bog pjesnika voli.

Priznam svoju prevrtljivost. Hirovitost je narav pjesnika. Ulaguje se. Prosjaci nježnost. Zabavlja, da bi izazvao radost. Plače, da bi pobudio sućut. Plahovit je i smion. Egocentričan. Voli sebe. Velikodušan — ako mu je zajamčena njegova nepovredivost.

Gospodine, pjesma obvezuje. Nas oboje. Ufam se da Ti se kroz nju sviđam. Ti me blaže sudiš. U njoj je već vječnost.

Zemaljski mogućnici odavna u svojoj pratnji imaju pjesnika. Hvalospjev godi. Mene će usrećiti položaj i najbjednijeg zabavljača, najskromnijeg lakrdijaša — radi Tebe. Makar lude. Samo *Tvoje* lude, Gospodine. U raznolikosti Tvoga neba. Izmišljat ću boje. Nećeš se srditi, Gospodine. Neće se sablazniti anđeli.

Dirljivo je biti u Tvojim blizini, Bože: sjedim do Tvojih nogu, — radije klečim (uz Tebe nema boli). I recitiram — ljubav. Ponavljam sve stihove koji su iz ojađenosti zbog otuđenja nastali. To je kao ispovijed. Priznanje da samo Tebe u radosti gledam.

Gospodine, rasulo i pjesnik nekako ne idu zajedno. Pjesnik se zviježdem zanosi. Ne može se oteti uvjerenju da smrti zapravo nema. Ti si na kraju.

Gospodine, Ti pamtiš. Nisi zloпамtilo, ali ne zaboravljaš. Sjeti se: bijah uvijek u Tvojој sjeni. Desilo se ponekad da to ne znah. Opirah Ti se protiv volje. Bezumnost me navodila na to. Iskupljivah se u pjesmi. Kroz nju Ti si me naučio moliti, kroz nju Tebi ispovijedati. U časovima ojađenosti i očajanja, ona me je podsjetila na Te. Kroz moje, svoje si stihove objavljivao. Bio si rasrđen i nježan, prijeteći ozbiljan i milostiv. Dokazao si da Ti se mili moja pjesma. Ona me i sada nagoni da Ti se približim.

Gospodine, ako je to bojazan od bliske smrti, uvjeri me da joj mjesta nema. Pjesmom ću se Tebi moliti. Govoriti Ti priče. One od najdavnijeg djetinjstva. Još su u meni. Poneka riječ bit će nezgrapna. Zvuk se neće uklopiti u muziku svetačke himne. Kao i dosada, u psalmu će hodati. Dopustit ćeš i da prorok budem: za jedan trenutak Tvoje svetinje. Gospodine, tako je dobro klicati Hosana, palmino granje prostirati pred Tvoje noge. Ponavljati: Kajem se. In Te speravi.

Došao si, Gospodine,
tiho, nečujno
da pokucaš na vrata
koja Ljubav samo otvoriti može —
i dahom nebeske miline
ispunio si stan Svoj.